WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

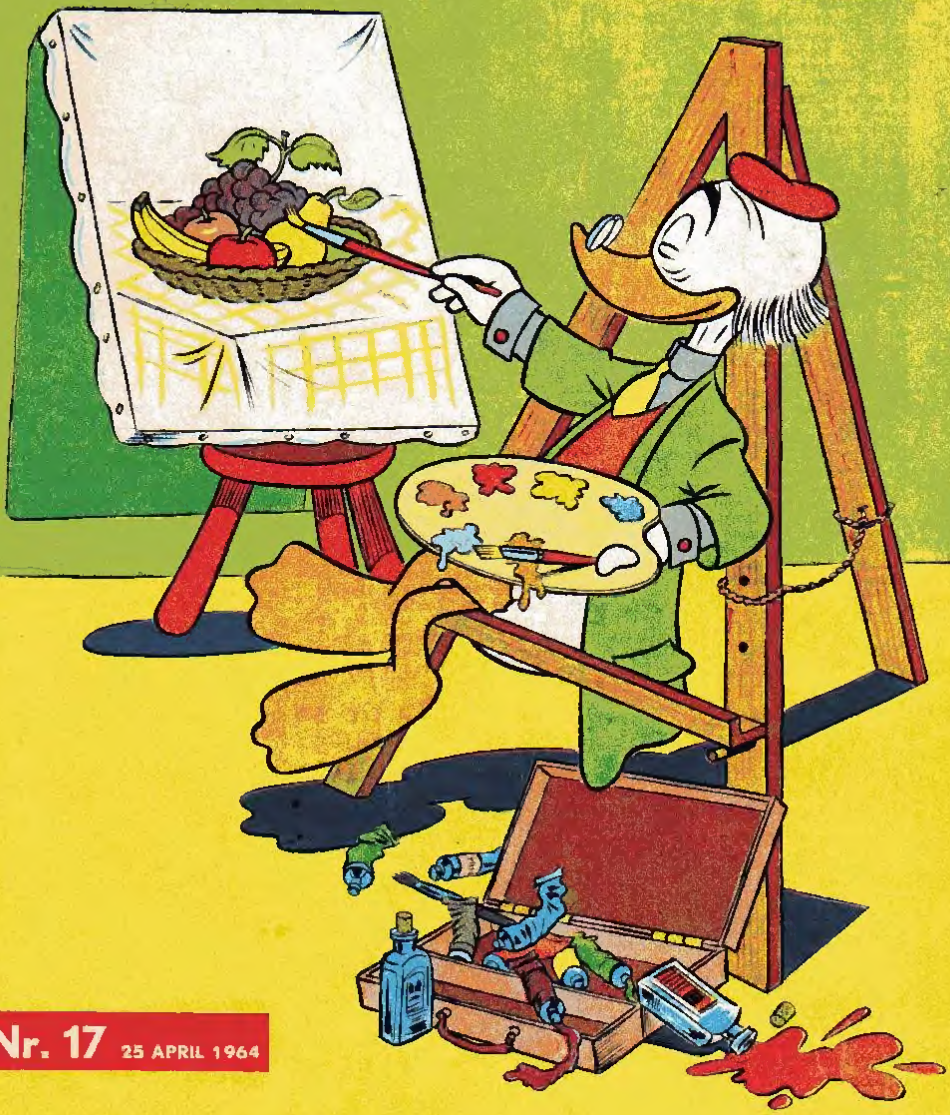

Nr. 17 25 APRIL 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

VAN de week belde een hulpeloze Goofy me op. „Oom Donald, ik kon niet naar de televisie kijken en toen heb ik ervoor gezorgd dat ik weer wél naar de televisie kon kijken en nu kan ik nóg niet naar de televisie kijken!"

Nou, ik begreep er geen snars van en daarom beloofde ik Goofy zo gauw mogelijk te komen. Een paar minuten later stapte ik bij hem binnen. Goofy kwam me in de gang al tegemoet. „U kunt de kamer niet in, oom Donald. Kijk maar eens door het raam!"

Zo'n warboel had ik nog nooit gezien. De hele kamer was veranderd in een stellage van latjes, stangetjes en touwtjes. „Waarom heb je dat gedaan, Goofy?"

Nou, omdat de televisie het niet goed deed. Ik kon het beeld niet scherp krijgen. Toen heb ik net zolang antennes gebouwd tot het toestel het goed deed. Maar nu weet ik niet hoe ik bij de televisie moet komen en hiervandaan zie ik bijna niets door al die antennes!"

„Tja, daar kan ik ook niet veel aan doen, Goofy. Het lijkt me 't beste dat je de hele stellage afbreekt en dan vraagt of iemand die er verstand van heeft, je televisietoestel aa wil kijken!"

Gisteren kwam een opgetogen Goofy bij me. „Oom Donald, ik heb duizend gulden gewonnen. Ik vond het zo jammer om de stellage af te breken en daarom had ik hem helemaal in de tuin gezet. Vanmorgen kwam er een vent vragen of ik dat prachtige standbeeld gemaakt had. Nou, en toen

kreeg ik duizend gulden!"

„Sjonge Goofy, da's niet mis! En wat ga je met dat geld doen?"

„Een nieuw televisietoestel kopen! Dan hoef ik het andere niet te laten maken. Die vaklui vragen voor het kleinste klusje vijfentwintig gulden en dat vind ik afzetterij!"

Goofy had kennelijk niet in de gaten dat je goedkoper uit bent als je een toestel voor vijfentwintig gulden laat repareren dan wanneer je voor duizend gulden een nieuw koopt . .

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 17

JOPIE zei tegen zijn vriendje Wim: „Ik ga voor mijn moeder boodschappen doen bij de melkboer, de groenteman, de kruidenier, de boekhandel en de banketbakker. Nu heb ik het briefje waarop de boodschappen staan, zo omgevouwen, dat je de eerste letters van de woorden niet ziet. Kun jij nu zeggen wat ik moet halen? Als je de ontbrekende beginletters gevonden hebt en je schrijft ze van boven naar beneden achter elkaar op, dan krijg je de naam van het muziekinstrumant dat ik binnenkort op mijn verjaardag krijg". Hoe heet dat muziekinstrument? Schrijf de oplossing van deze puzzel, dat is dus de naam van het muziekinstrument, op een briefkaart en stuur die vóór 30 april aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet duidelijk je naam en adres op de kaart te zetten en vermeld bovendien boven aan de **adreszijde:** „Oplossing nr. 17". Veel succes!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

FRANK BEZEMER, AARLE-RIXTEL. Nou, ik durf niet te zeggen dat ik niet dom ben, hoor. Daar kan een ander beter over oordelen. Maar ik hoop van niet, moet ik zeggen. In ieder geval sta je nú eindelijk in de Brievenbus. Dag, Frank!

ANS EN CORRIE VAN DELFT, RHENEN. Het lijkt me maar moeilijk om de **Donald Duck** te lezen als de poes er bovenop zit. Hoe lossen jullie dat op? Stuur je haar dan weg of wacht je tot de poes vanzelf weggaat? Het liedje was erg leuk!

ANDBé FRANKE, MANDERVEEN. Kwik, Kwek en Kwak hebben de brief van jou en je zusje Ineke gelezen, hoor. Het was een goeie raad van je om ze eerst hun handen te laten wassen, want die zagen er niet al te schoon uit! Tot schrijfs!

Schrijf zoveel je maar wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam en zet in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenbus.** Schrijf bovendien op de echterkant van de envelop duidelijk je naam en adres! Dag!

ONS ZIEKENLIJSTJE

Cor van de Kerkhof is 17 jaar en hij ligt al een hele tijd in het sanatorium. Sturen jullie hem eens een kaart van Cliff Richard? Zijn adres is: Sanat,. St. Jozefsheil, Zaal 3, Bakel.

Peter Knol is 10 jaar en hij ligt al heel lang in het ziekenhuis. Hij zou het erg fijn vinden, als hij eens een kaart kreeg. Zijn adres is: St. Jansziekenhuis, Kinderpaviljoen, Hoorn.

Mietje Peters is 11 jaar en ook zij ligt al een hele poos in het sanatorium. Zij spaart filmsterrenfoto's en kaarten. Haar adres is: Dekkerswald, Margriet-paviljoen, Groesbeek.

Bobbie van Tellingen is 11 jaar en hij spaart kaarten van boten en vliegtuigen en bovendien speldjes. Zijn adres is: Ziekenzorg A 2, Enschede.

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 10 zijn:

1e prijs: horloge: Jannie Bruininck, Gerard Doustr. 41, **Den Haag.**

2e prijs: bouwdoos: Gerrit te Beest, Nieuwstr. 12, **Winterswijk.**

3e prijs: badmintonspel: Kinderen v. d. Berg, **Sappemeer;** D. Zuidgeest, **De Lier;** J. Hamelink, **Zaamslag;** A. Kuiper, **Hellum (Fr.);** Gert v. Straalen, **Den Helder;** T. Manders, **Belfeld;** C. Spronk, **Zijdervald;** Elly Visseren, **Moerdijk;** B. Westerhuis, **Balkbrug.**

Boek: J. v. d. Meer, **Dodega, Fr.;** P. Marille, **Breda;** E. Burgel, **Kruiningen;** E. Kanis, **Ens;** F. de Beukelaere, **Mechelen, Blg.;** F. Temme, **Grootebroek;** L. Sytsma, **Franeker;** W. Oosterhuis, **A'dam;** K. Yzelenberg, **Bruinisse;** T. Jonkers, **Dordrecht;** R. Markus, **Goedereede;** F. v. Heeckeren, **Eerbeek;** Gijs Moerman, **Baambrugge;** A. Jongsma, **Appelscha;** M. Kruyer, **K'dam-23;** F. v. Dorp, **IJmuiden;** Jannie v. d. Meer, **Veenwouden;** A. Groeneboer, **Ninove, Blg.;** R. Overheul, **Veren;** E. v. Kruchten, **Oldenzaal;** F. Idema, **Nijmegen.**

De oplossing van prijsvraag nr. 15 luidt: **PINKSTEREN.**

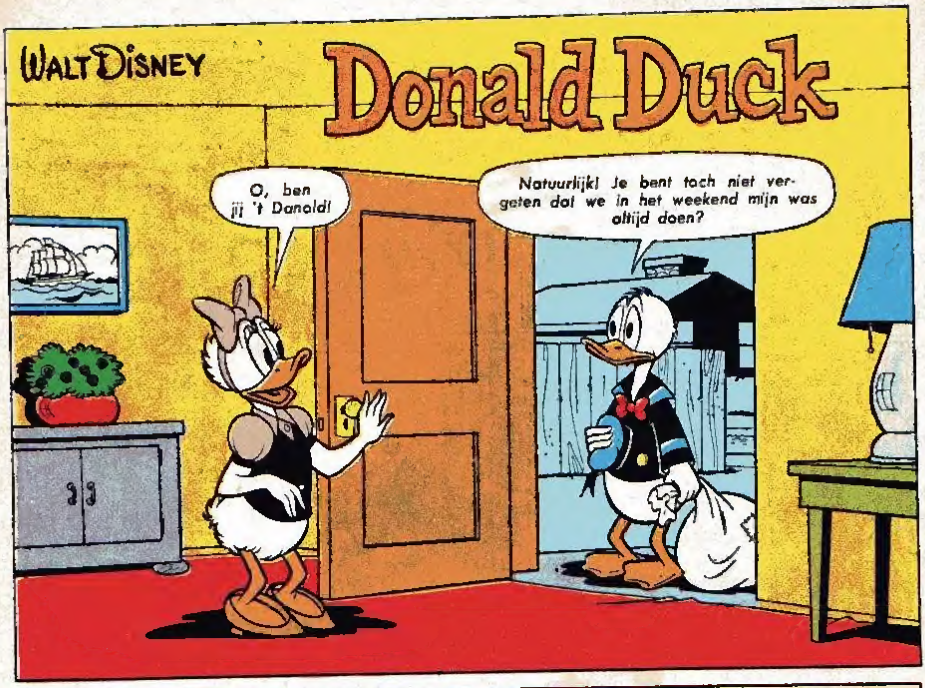
WALT DISNEY
Donald Duck
O, ben jij 't Donald!
Natuurlijk! Je bent toch niet vergeten dat we in het weekend mijn was altijd doen?

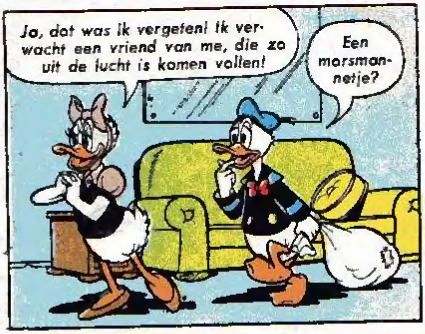
Ja, dat was ik vergeten! Ik verwacht een vriend van me, die zo uit de lucht is komen vallen!
Een marsmannetje?

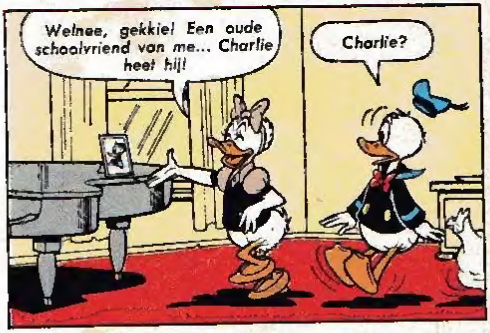
Welnee, gekkie! Een oude schoolvriend van me... Charlie heet hij!
Charlie?

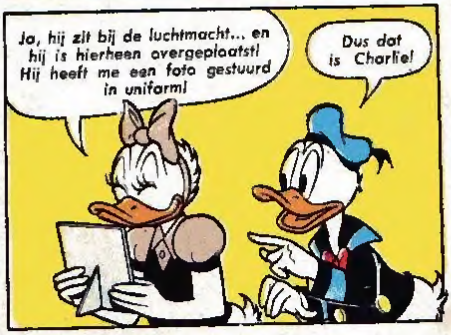
Ja, hij zit bij de luchtmacht... en hij is hierheen overgeplaatst! Hij heeft me een foto gestuurd in uniform!
Dus dat is Charlie!

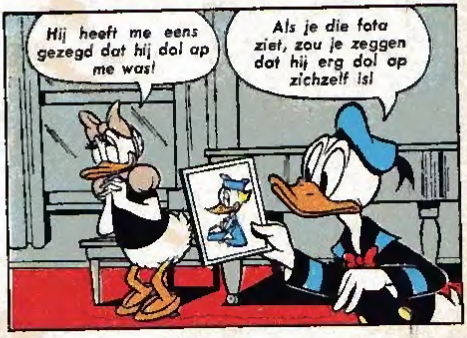
Hij heeft me eens gezegd dat hij dol op me was!
Als je die foto ziet, zou je zeggen dat hij erg dol op zichzelf is!

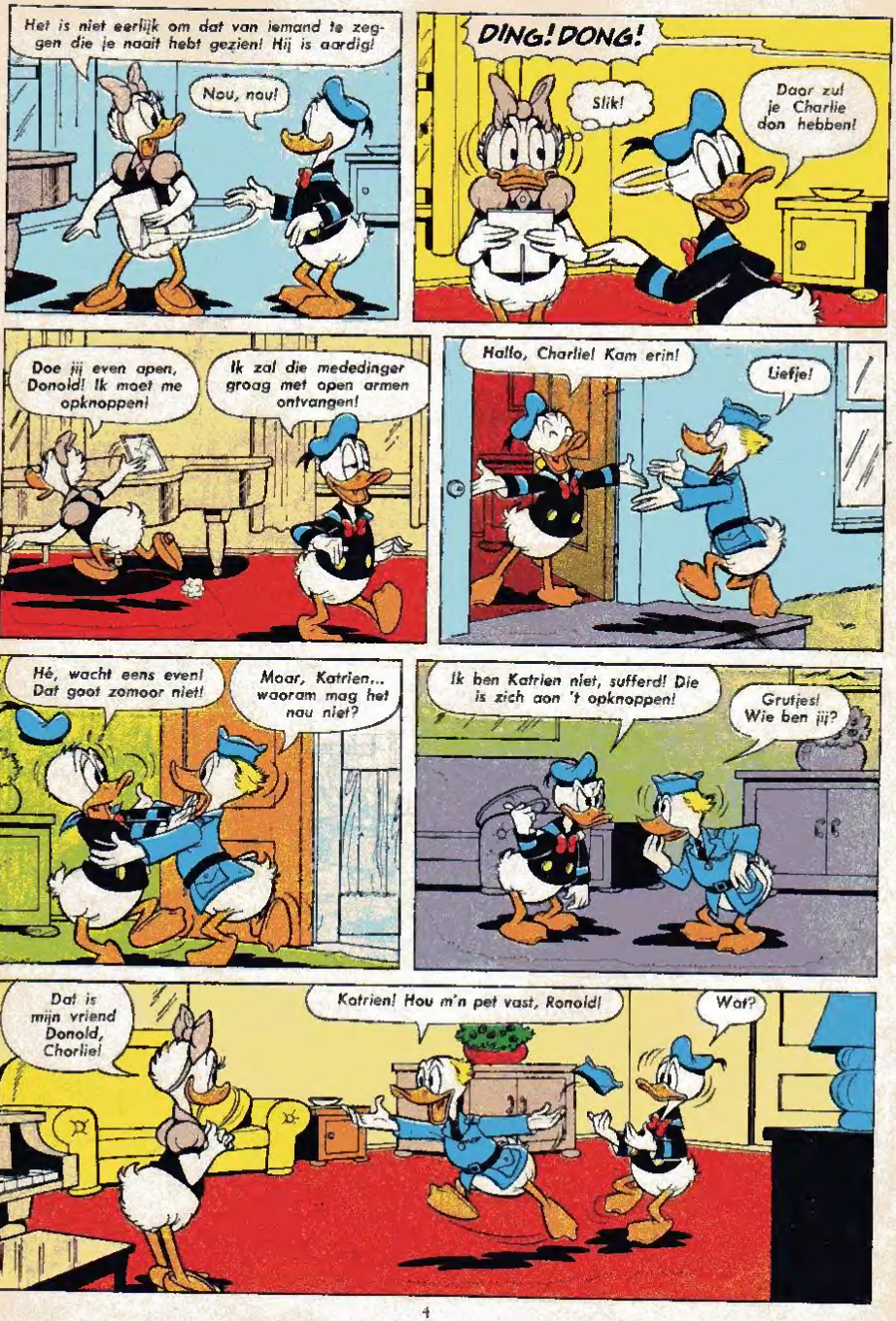
Het is niet eerlijk om dat van iemand te zeggen die je nooit hebt gezien! Hij is aardig!
Nou, nou!
DING! DONG!
Slik!
Daar zul je Charlie don hebben!
Doe jij even apen, Donald! Ik moet me opknoppen!
Ik zal die mededinger graag met open armen ontvangen!
Hallo, Charlie! Kom erin!
Liefje!
Hé, wacht eens even! Dat gaat zomoor niet!
Moar, Katrien... waoram mag het nau niet?
Ik ben Katrien niet, sufferd! Die is zich aon 't opknoppen!
Grutjes! Wie ben jij?
Dat is mijn vriend Donold, Chorlie!
Katrien! Hou m'n pet vast, Ronold!
Wat?

Toe, Charlie, zet me toch neer! Hihi!
Je bent nog steeds zo stonk als een jet!
En hij goat te keer als een helikapter!

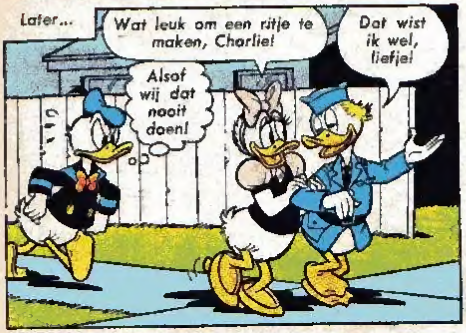
Later...
Wat leuk om een ritje te maken, Charlie!
Dat wist ik wel, liefje!
Alsof wij dat nooit doen!

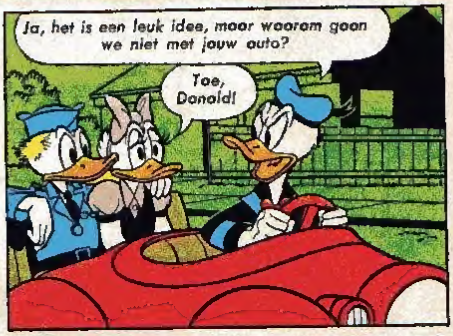
Ja, het is een leuk idee, maar waarom gaan we niet met jouw auto?
Toe, Donald!

't Spijt me, Ronald! Als ik niet vlieg, rijd ik rond in taxi's!

Over vliegen gesproken, weet je al dat ik de geluidsbarrière heb doorbraken?
Oh, wat knap!
Bah!

Hé, Donald! Kan deze kist niet harder rijden?
Wacht maar eens!

Zet je schrap, uitslaver!
Donald! Wees voorzichtig!
VROEM!
PIE-IE-IEP!

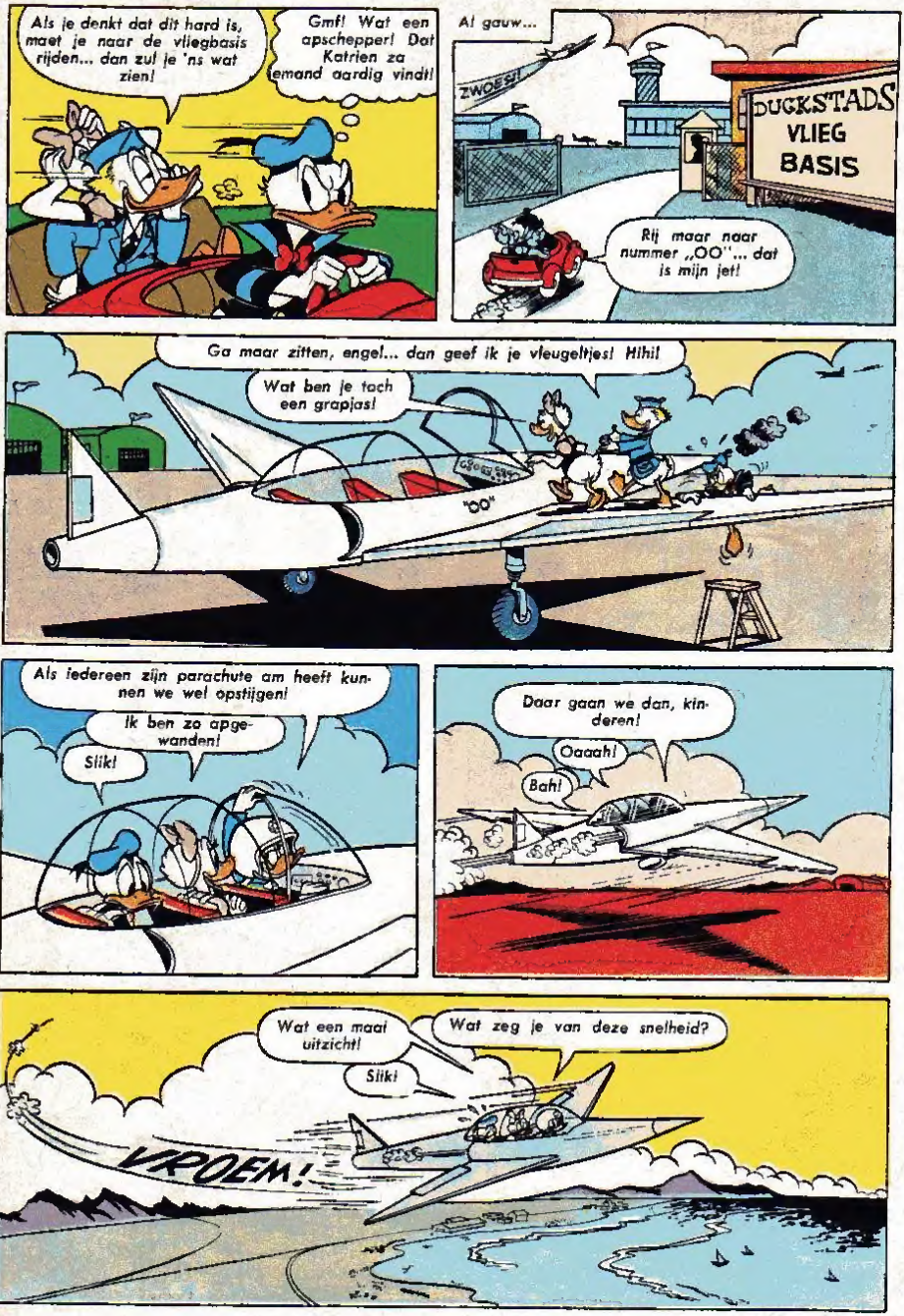
Als je denkt dat dit hard is, moet je naar de vliegbasis rijden... dan zul je 'ns wat zien!
Gmf! Wat een apschepper! Dat Katrien za iemand aardig vindt!
Al gauw...
ZWOEST!
DUCKSTADS VLIEG BASIS
Rij maar naar nummer „OO"... dat is mijn jet!
Ga maar zitten, engel... dan geef ik je vleugeltjes! Hihi!
Wat ben je toch een grapjas!
"OO"
Als iedereen zijn parachute om heeft kunnen we wel opstijgen!
Ik ben zo opgewonden!
Slik!
Daar gaan we dan, kinderen!
Oaaah!
Bah!
Wat een maat uitzicht!
Wat zeg je van deze snelheid?
Slik!
VROEM!

O, Charlie, Donald wordt niet goed, geloof ik!
Werkelijk?
De stumper!
Dan kan hij beter naar de aarde terugkeren!
Lieve help!
Slik!
Za moet hij precies op de basis neerkomen!
KLIK!
TJOING!
HELP!
Dan kan hij meteen eerste hulp krijgen!
Sjonge, je houdt niet van half werk, Charlie!
Dat is waar ook, liefje... ik zou je graag nog iets willen vragen...
O, ja, Charlie?
Later...
Als ik die misselijke piloot in m'n vingers krijg...
KATRIEN DUCK
Nu is het genoeg geweest... waar is die apschepper?
Wat?

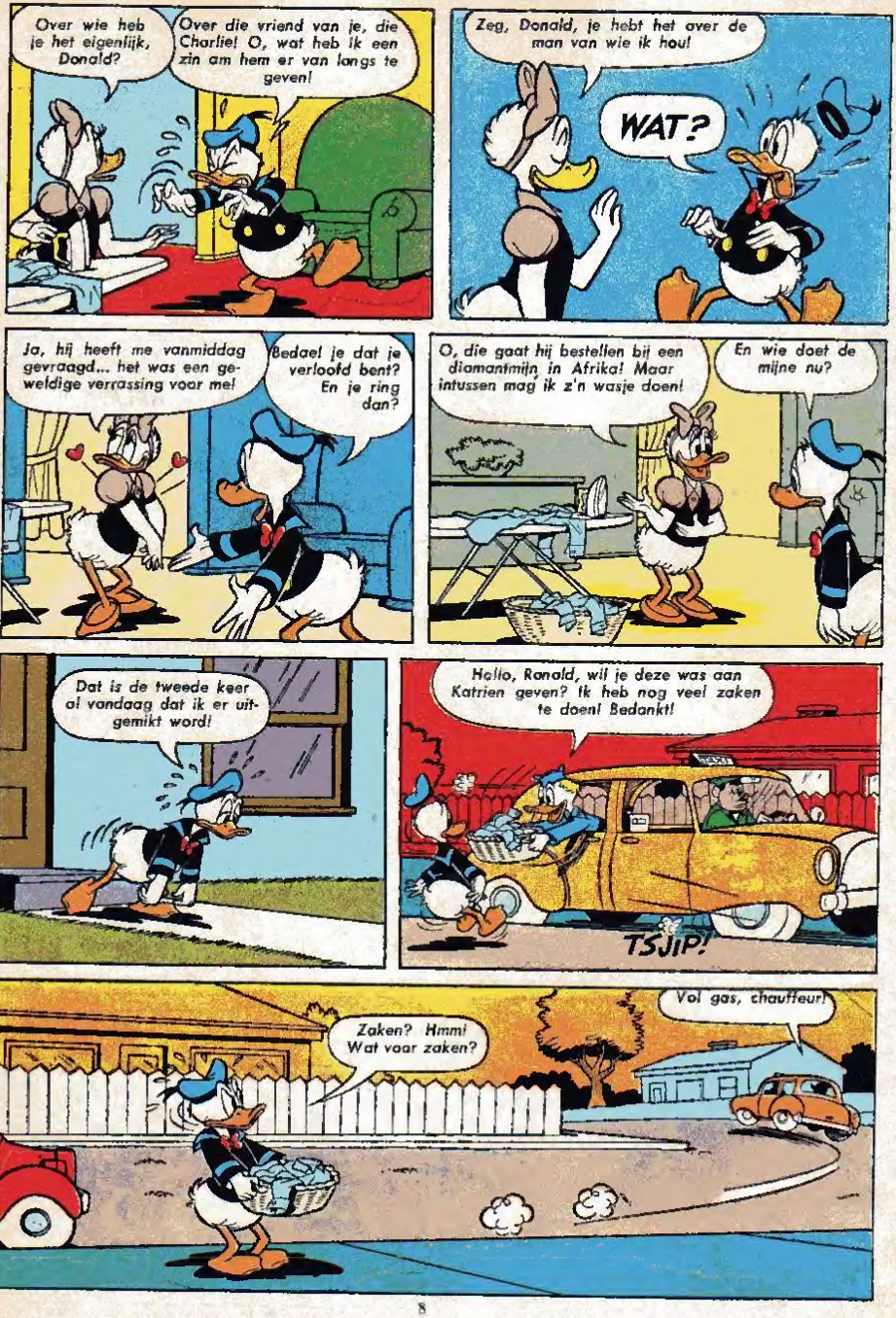
Over wie heb je het eigenlijk, Donald?
Over die vriend van je, die Charlie! O, wat heb ik een zin am hem er van langs te geven!
Zeg, Donald, je hebt het over de man van wie ik hou!
WAT?
Ja, hij heeft me vanmiddag gevraagd... het was een geweldige verrassing voor me!
Bedaet je dat je verloofd bent? En je ring dan?
O, die gaat hij bestellen bij een diamantmijn in Afrika! Maar intussen mag ik z'n wasje doen!
En wie doet de mijne nu?
Dat is de tweede keer al vandaag dat ik er uitgemikt word!
Hallo, Ronald, wil je deze was aan Katrien geven? Ik heb nog veel zaken te doen! Bedankt!
TSJIP!
Zaken? Hmm! Wat voor zaken?
Vol gas, chauffeur!

Het is niet netjes, maar ik doe het voor Katrien!
PIOEW!

Oejaei! Hij gaat naar de basis! En ik mag er niet op!
DUCKSTADS VLIEG-BASIS

Hé! Is dat even een buitenkansje!

Hé, zeg, mag ik 'ns kijken hoe dat werkt?
LUCHTMACHT LUISTER-APPARAAT OOK VOOR BEZOEKERS

En met deze slinger kunt u de „oren''' draaien naar de richting die u wenst!
Oejoei!

Maar meneer... als u ze zo laat staan, krijgt u alleen de geluiden uit de pilotenbarak te horen!
Dat moet ook!

Halla, jongens! Hier is Charlie... heeft iemand nog wat te wassen? Een gulden per pond en vergeet er niet bij te zeggen hoe je je overhemden gesteven wilt hebben!

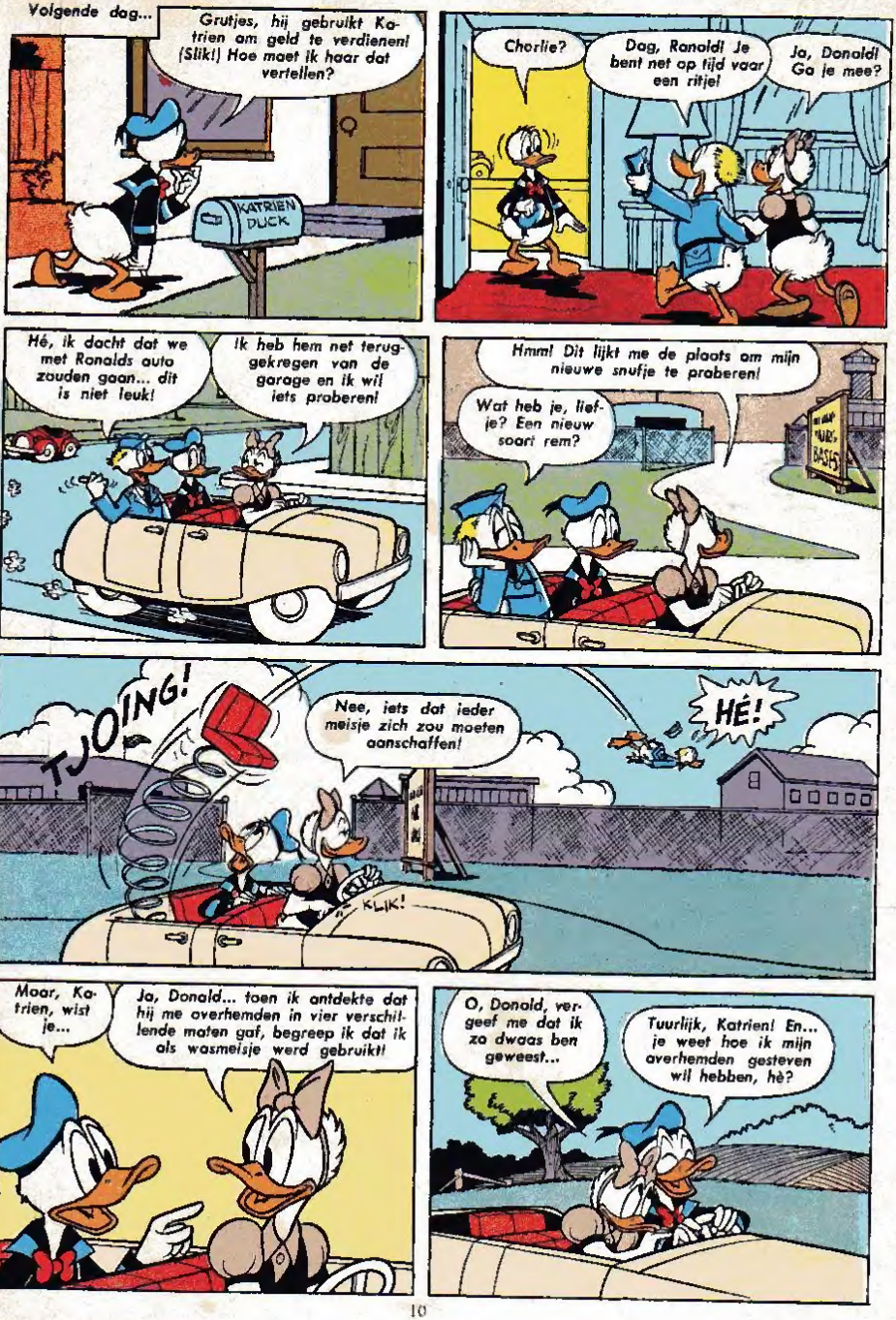
Volgende dag...
Grutjes, hij gebruikt Katrien om geld te verdienen! (Slik!) Hoe moet ik haar dat vertellen?
KATRIEN DUCK
Charlie?
Dag, Ronald! Je bent net op tijd voor een ritje!
Ja, Donald! Ga je mee?
Hé, ik dacht dat we met Ronalds auto zouden gaan... dit is niet leuk!
Ik heb hem net teruggekregen van de garage en ik wil iets proberen!
Hmm! Dit lijkt me de plaats om mijn nieuwe snufje te proberen!
Wat heb je, liefje? Een nieuw soort rem?
TJOING!
Nee, iets dat ieder meisje zich zou moeten aanschaffen!
HÉ!
KLIK!
Maar, Katrien, wist je...
Ja, Donald... toen ik ontdekte dat hij me overhemden in vier verschillende maten gaf, begreep ik dat ik als wasmeisje werd gebruikt!
O, Donald, vergeef me dat ik zo dwaas ben geweest...
Tuurlijk, Katrien! En... je weet hoe ik mijn overhemden gesteven wil hebben, hè?

ZO GING IK VAN START

Door ELS VAN DER HEYDEN

BIJ ons thuis was de gang het veld en de deur het doel We stonden met z'n drieën in het veld Mijn zusje Lida, broer Frans en ik. Pa verdedigde 't doel. De bal ging flitsend van hand tot hand, daar in die halfdonkere gang van ons, en vader sprong als 'n volleerd keeper voor de deur heen en weer Hij hield er heel wat balletjes uit, maar af en toe vloog de bal toch met een ferme dreun tegen de deur op Dat was dan een doelpunt Mijn moeder was gewend aan die dreunen Ze had trouwens wel meer meegemaakt Want vadee, die altijd veel aan atletiek gedaan had, was een groot liefhebber van speerwerpen Hij wilde dat Frans zijn voetsporen zou drukken En Frans had daar wel oren naar Maar ja, thuis viel er natuurlijk niet veel te oefenen met zo'n lange atletiekspeer Daar was de ruimte eenvoudig te klein voor Geen nood, vond pa Dan maar met kleine miniatuursperen De kamerdeur had getoond tegen een flink stootje te kunnen Die moest dan ook maar de prikken van de speertjes verwerken — Misschien dat moeder nog even geprotesteerd heeft Dat weet ik niet zo precies meer Maar als dat zo geweest is, was er voor haar toch niet zo heel veel eer te behalen Want pa stond aan de kant van de sport en dat betekende aan onze kant En als het om sport ging, waren wij allen voor één en één voor allen En uiteindelijk heeft moeder daar toch ook weer veel genoegen aan beleefd, want we hebben juist door de sport altijd heel veel plezier gehad thuis. Ik ben eigenlijk zo'n beetje in het sporten opgegroeid Toen mijn zusje Lida op turnen ging, stond het al vast dat ik haar zou volgen Dat turnen lag ons niet zo Lida zwaaide over naar het handballen en ik volgde Dat ging heel wat beter Handbal immers speelden we van jongsaf aan overdag buiten de schooltijd in de speeltuin achter ons huis, 's avonds onder de strenge en gedegen aanwijzingen van pa in de gang Eerst werden we lid van onze huurtcluh Unitas Maar ten slotte zijn de drie Van der Heydens overgestapt naar de sterke handbalcluh NILOC Lida Frans en ik De lessen van pa waren erin gegaan als koek Wij hadden zogezegd de balkoorts Handbal op 't veld 's zomers, handbal in de zaal 's winters En dat was voor mij niet genoeg Korfbal lag me niet. Van dat jongens verdedigen jongens, en meisjes verdedigen meisjes '-systeem moest ik echt niets hebben Nee, naar basketball ging mijn grote belangstelling uit Nóg meer snelheid, nóg meer behendigheid, nóg meer precisie

Via de Jacob Maris Combinatie werd ik lid van AMVJ, voor welke club ik nog steeds uitkom Basketball, zaalhandbal en veldhandbal Soms is het me wel eens wat veel Maar toch, ik kan het niet laten Het zit erin bij ons Ik heb het thuis wel heel erg getroffen Een sportklimaat zonder weerga En vader wiens belangstelling voor onze verrichtingen steeds levendig blijft spoort ons altijd weer aan Soms kan het voorkomen dat Lida om elf uur in Amsterdam-West speelt, Frans om twee uur in het centrum en ik om kwart over drie in zuid Wel dan springt hij op zijn fiets en hij rijdt alle spektakels af En denk erom als we niet gegeven hebben wat we hadden

's Zomers gaan we zeilen met onze schouw Sinds jaar en dag Maar de bal gaat mee, hoor We kunnen er niet buiten Ik zei het al, we zijn ermee groot geworden Want ik herinner me nog als de dag van gisteren hoe we vroeger na het avondeten plotseling van tafel konden stormen, vader een pingpongballetje in de lucht wierp, dat wij met de kleine, minst kwetsbare schilderijtjes die bij ons aan de muur hingen in de lucht moesten houden

WALT DISNEY
de kleine Boze Wolf
Ik ben klaar om naar de familiebijeenkomst te gaan, vader!
Neel Ik wil beslist niet dat mijn zoon daar zo uitgedost naar toe gaat! Je ziet er veel te netjes uit!
Ik zal een beetje vuil aan je kleren strijken!
(Zucht!) Hei is ook nooit goed bij hem!
... gedraag je alsjeblieft een beetje onbehoorlijk! Maak me niet te schande bij de familie!
Ik zal 't proberen!
Neef Midas! De slechtste wolf van ons allemaal!
Hihil Hihil Dank je wel, neef Bertus!
En dit is vast zijn zaantje! Wat voor mooie heb jij de laatste tijd uitgehaald, kereltje?

Hmm! Niet veel... o, ja, ik heb vorige week op school een speldje voor goed gedrag gekregen!
WAT!
Hihi! Hihi! Hij is toch zo'n grapjas! Ga met de andere jongens spelen!
Ja, pal
Hallo, jongens! Wat zijn jullie... au!
We spelen stoot-er-op-los-krijgertje, en jij bent 'm!
Ik doe niet mee met dat spelletje! Dan doe je iemand pijn!
Flauwerd!
Ik heb niet veel van 'n echte wolf! Ik ga vader vertellen dat ik maar naar huis ga voor ik hem nog meer in verlegenheid breng!
Niet nu, Wolfje! We zijn druk in bespreking!
Vader...
Hihi! Een beetje gepofte maïs mag op dit feest niet ontbreken, wat jullie?
We gaan naar de boerderij van boer Borend en pikken wat uit z'n schuur!
Oejoei! Als ze zo bij elkaar kruipen, voeren ze altijd iets in hun schild!

Ik wil niet dat vader moeilijkheden krijgt door bij boer Barend te gaan stelen en ik wil nog liever dat ze helemaal niet gaan stelen!
Ik kan het op één manier verhinderen... ik zal de maiskalven weghalen en ze naderhand weer neerleggen!
(Slikt) Het is eigenlijk wel een beetje stelen, maar het is voor een goede zaak!
Ik zal hier wachten tot ze weer weg zijn!
Hihi! Hihi! Hihi!
Hahaha!
Ze maken wel veel lawaai als ze uit stelen gaan!
Hij is leeg!
Dat kan niet! Hij bewaart zijn mais altijd hierin!
Hé! Wat heeft dat hier te betekenen?
Oejoei! Boer Barend! Ik kan beter naar beneden gaan en de waarheid vertellen!

Goeie grutjes! Wat nu?
ZOON!
Kleine Baze Wolf! Dat had ik niet van je gedacht!

Grrr! Jullie hebben zelfs van die jongen een dief gemaakt!
Wacht!!

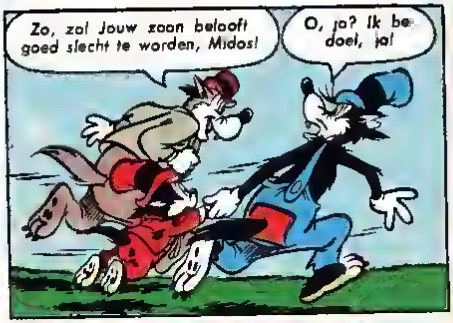
Zo, zo! Jouw zoon belooft goed slecht te worden, Midos!
O, ja? Ik bedoel, ja!

Moor, vader! Loot het me uit leggen!
BENG! BENG!
Dat hoeft niet, zoon! We wilden de mais voor de oordigheid stelen!

Hihi! Moor jij was hebzuchtig en daarom wilde je alle maiskolven voor jezelf wegnemen!
Hij is een echte wolf! Ik zou best willen dat mijn zoon zulke streken uithaalde!

Dus..
SLECHT ZAL-IE LEVEN! SLECHT ZAL-IE LEVEN!
Vader kan nu in ieder geval trots op me zijn! Moor het zal niet meevallen om boer Borend uit te leggen hoe de vork in de steel zit!

14. WIE NIET HOREN WIL...

Pipo en zijn familie hebben het moeilijk in hun strijd tegen een nieuwe boevenbende, die bang is het Wilde Westen weer op stelten te zetten. Klukkluk, het Indiaantje, heeft de leden van zijn oude stam weer bij elkaar getrommeld om Pipo te helpen. Ze luisteren een plan af van de bende en gaan naar een grote boerderij om de eigenaar te waarschuwen voor een overval van de „Blauwpiepers". . .

PIPO IN HET WOESTE WESTEN

Geschreven door WIM MEULDIJK

Illustratie: JAN WESSELING

DE eigenaar van de T-ranch zit nog duizelig op de vloer van zijn eigen woonkamer. Hij strijkt met een hand over zijn ogen en kijkt naar de zonderlinge clown en de troep vreemd toegetakelde Indianen, die zijn huis binnengedrongen zijn met dat verhaal over veedieven. Hij besluit zich niet kwaad te maken, hij slikt een paar keer, hijst zich in een stoel en steekt een sigaar op.

„Zozo," zegt hij dan langzaam, „dus jij bent Pipo! En die Indianen zijn echt! Zozo! Mijn naam is Dick Zultvouwer; ik ben eigenaar van de meeste grond en de meeste koelen van de Far West. Ik heb het grootste huis, de beste melkmachines en de mooiste auto van de streek. Kortom: ik ben zo machtig als een koning, ik kan alles kopen wat ik hebben wil en ik ben bang voor niets en voor niemand, ook niet voor veedieven of Indianen, snap je dat!"

Pipo snapt het; de oud-Indianen knikken eerbiedig; ze wachten of er nog meer reclame komt, maar baas Zultvouwer weet niet meer, hij vindt het genoeg.

„Beste meneertje de grote baas," zegt Pipo dus, „het is altijd fijn als het een mens goed gaat in dit leven en jij hebt het getroffen met jezelf, zoals je zelf vindt! Daarom is het zo jammer dat je zo'n eigenwijze petat bent! Je denkt dat onze waarschuwing voor die veedieven een kletspraatje is en daarom zullen ze al je vee gaan stelen en dan ben je net zo arm als deze clown en dat troepje Snauwsnauw-Indianen!" Deze woorden zijn te veel voor baas Zultvouwer; hij springt op, smijt zijn sigaar weg en pakt Pipo bij zijn jasje. „Willen ze mijn vee stelen?" bruit hij. „Dacht je dat ze dat konden! Dacht je dat Dick Zultvouwer geen rekening gehouden heeft met struikrovers, landgappers en koeiendieven! Ha! Kom eens mee, gerulte pias, ik zal je wat laten zien!"

Hoewel Pipo eerst liever een bordje soep gegeten zou hebben, wordt hij nu door baas Zultvouwer naar buiten gesleurd en met zijn neus tegen 'n stenen schuur gedrukt, die in de achtertuin naast het plastic zwembad staat.

„Hier!" roept de eigenaar. „Zie je die lampjes? Mooi, hè? Weet je wat dat zijn?" „Jaja!" zegt Pipo. „Dat zijn lampjes, je had het zelf al verklikt! Waar is die knop voor? Kun je er grapjes mee maken?" Maar baas Zultvouwer begint te roepen dat dit een alarm-toestel is, het beste dat er bestaat! „Er is honderd kilometer ijzerdraad rond mijn land gemaakt!" roept hij. „Je moet dat gezien hebben toen je hier naartoe kwam met je troep! Dat is geen

gewoon hek, meneer, waar iedere boef overheen kan klimmen, oh nee! Als er mensen in de buurt komen, gaan hier de lampjes branden. Dat betekent: alarm! Dan druk ik deze knop in en dan gebeurt het! Zo! Let op!" Baas Zultvouwer drukt op de knop, maar Pipo ziet niets bijzonders. „Raak nu de draad eens aan!" roept de baas uitnodigend en Pipo steekt zijn voet uit en tikt met de top van de punt van zijn rechter flapschoen tegen de versperring! Het volgende ogenblik springt hij met een boogje achteruit en komt plat neer!

„Sapperdeflap!" roept hij, „wat was dát voor een mal geluid? Iemand riep hard „Boeh!" Ik schrok me een staart!" Baas Zultvouwer slaat zich op zijn knieën van de pret. „Hahaha!" brult hij, „dat klopt! Je moest ook van die draad schrikken! Het is immers schrikdraad! Het maakt een boeh-geluid als iemand het aanraakt en dan schrik je!" Pipo staat nieuwsgierig op. Hij loopt weer naar de draad. Hij raakt de draad voorzichtig aan, nu met zijn hand. „Boeh!" klinkt het en Pipo springt weer achteruit, maar nu een klein eindje. Hij raakt de draad nog drie keer aan en iedere keer klinkt het „boeh", tot groot plezier en trots van baas Zultvouwer. „Pracht-uitvinding, nietwaar?!" roept hij. „Met die draad om mijn land heen blijft het slechte volk er wel uit!" Pipo knikt nadenkend. „Het kan zijn!" mompelt hij, „maar toen ik de draad voor de vijfde keer aanraakte, schrok ik helemaal niet meer. Een mens went aan alles! Ook aan „Boeh!"

Baas Zultvouwer heeft die woorden van Pipo niet gehoord! Zo trots als een pauw loopt hij terug, het huis in. Hij is blij dat Pipo zo onder de indruk is. Hij denkt dat Pipo zo peinzend kijkt omdat hij de draad zo geweldig vindt. Dat is niet waar! Pipo peinst erover of de werking van de draad wel afdoende is.

„Jullie mogen blijven logeren!" roept baas Zultvouwer, die nu in een goede bui is. „Ik zal mijn personeel extra eten laten koken en slaappiaatsen voor jullie gereed laten maken. Baas Zultvouwer is de beste gastheer van het hele Wilde Westen!

Op dat ogenblik komt Mammaloe binnen. Ze draagt een grote pan soep en Klukkluk sjouwt met de prak-pan. „Ziezo, beste mensen!" roept Mammaloe, „ik heb eten genoeg gemaakt voor allemaal! U kunt ook wel met ons mee eten, meneer de eigenaar! De bedden zijn ook al opgemaakt!"

De volgende morgen staat Pipo vroeg op. Hij heeft nog liggen nadenken over dat schrikdraad. Hij loopt weer naar de alarm-installatie toe en drukt de knop in. Hij raakt het schrik-draad aan. „Boeh!" Pipo haalt zijn schouders op. Als je weet dat er iets komt, schrik je er niet meer van. „Die draad is waardeloos," mompelt hij. „Wat!" brult een stem achter hem en daar schrikt Pipo wèl van. Het is baas Zultvouwer. De man ziet rood van kwaadheid. „Waardeloos?" roept hij. „En gisteren vond je het geweldig!" „Dat was maar heel even," legt Pipo uit. „Maar nu schrik ik niet meer van je schrikdraad en dat zullen de boeven op den duur ook niet meer doen. Ze springen er overheen en ze stelen al je koeien! Zullen we een eitje gaan eten?" Op dat ogenblik beginnen er een paar rode lampjes te branden. „Driemiljoen varkenslappen!" roept baas Zultvouwer. „Onraad! Alarm! Iemand zit aan de afrastering te frutselen met z'n vingers! We gaan kijken! Ik zal 'm krijgen! Kom mee!" Pipo vraagt zich af, hoe baas Zultvouwer zo vlug al de grenzen van zijn grote land wil gaan nakijken, maar het blijft niet lang een vraag. Het antwoord staat in een schuur, waar baas Zultvouwer heen rent. Hij schuift de deuren open en Pipo helpt hem om het voorwerp naar buiten te duwen dat daar stond. Het is een helikopter, zo'n vliegtuig met een molentje op het dak. „Hup met de wentelwiek," zegt Pipo, hij springt naast baas Zultvouwer en zwaait naar Mammaloe, die net het terras opkomt met Klukkluk en een boterham met hagelslag voor Pipo. „Eten komt na vliegen! Roets, dat gaat fijn!" Ze stijgen recht omhoog en even later vliegen ze over de uitgestrekte weilanden, waar de honderden koeien grazen van baas Zultvouwer. „Allemaal van mij!" wijst hij trots, maar Pipo denkt: „Als je niet oppast, ben je ze straks allemaal kwijt, meneertje!" Een uur lang ronkt de wentelwiek over de grens van 't prairieland. Dan begint Pipo te wijzen. „Ik zie daar beweging!" zegt hij „Bij dat hoekje, waar de berghelling beplant is met dennebomen! Ja, daar lopen mannen! Mijn neus eraf als dat niet de Blauwpiepersbende is!" Pipo's neus mag op zijn plaats blijven: het is de bende, dat zien ze als ze snel lager gaan vliegen. De mannen hebben maskertjes op en ze staan vlak bij de draad van de omheining. Pipo en baas Zultvouwer zien dat hun monden openstaan.

„Alsjeblieft, clown!" roept baas Zultvouwer. „Zie je nou wel! Ze hebben het schrikdraad aangeraakt en nu staan ze te schreeuwen van angst!" Pipo steekt zijn hoofd uit het raampje. Hij spitst zijn oren. Dan trekt hij zijn hoofd weer terug en hij zegt: „Een vergissing, baas eigenaar! Die mannen schreeuwen niet! Ze staan te lachen! Ze lachen om jouw boeboedraadje en ze zijn er helemaal niet bang voor! Ze klimmen er al overheen! Kijk maar!"

Volgende week:
IN HET NAUW ..

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

DE ANATOMIE-LES

Aan deze les kan een groot eental kinderen deelnemen. Zij zijn namelijk studenten in de anatomie en moeten dus alles leren over het menselijk lichaam. Dat het een erg rare les is, zul je gauw genoeg merken.

Om te beginnen mag je bij het eerste gedeelte van het proefwerk afkijken bij de studenten die rechts en links van je zitten. Iedere student krijgt namelijk een blaadje papier voor zich, waarop hij een lichaamsdeel schrijft. Door het afkijken kun je ervoor zorgen dat niet iedereen hetzelfde opschrijft. Daarna vouwen de studenten het blaadje papier met het woord, naar binnen dubbel en leveren het in bij de hoogleraar. Deze deelt de briefjes, nadat hij ze goed dooreen heeft geschud, opnieuw uit.

Op de buitenzijde van de briefjes schrijven de studenten

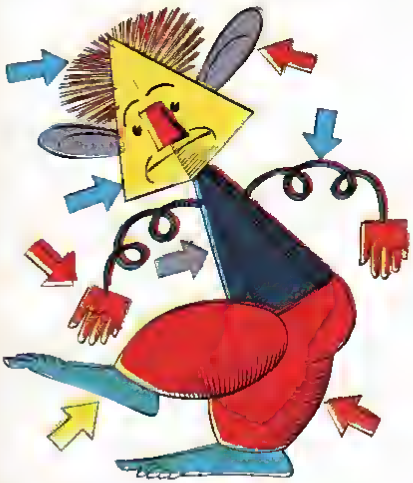

nu de vorm en de kleur van het lichaamsdeel waarvan zij vermoeden dat het op het briefje staat. Ze mogen het briefje dus niet openvouwen. Je kunt hierbij dus onmogelijk volgens de werkelijkheid te werk gaan, omdat je niet weet om welk lichaamsdeel het gaat. Fantaseer er dus maar rustig op los.

Als alle briefjes opnieuw zijn ingeleverd, vouwt de leraar ze open en leest met een plechtstatige stem voor wat er op geschreven staat. Dit zou bijvoorbeeld als volgt kunnen klinken: het hoofd is driehoekig en geel, het oor is langwerpig en grijs, het been is bol en rood, de arm is gekruld en zwart, enz.

Om de les nog interessanter te maken zoekt de leraar een student uit die vlug en goed kan tekenen. Deze moet op een schoolbord of een groot vel papier het menselijk lichaam deel voor deel tijdens het opleZen van de briefjes tekenen.

Dat dit echt iets geks wordt, waaraan je veel plezier zult beleven, dat kun je zeker wel begrijpen.

EEN ZWEVENDE PINGPONGBAL

Weet ja dat je lichte bolvormige voorwerpen, zoals een pingpongbal er bijvoorbeeld een is, op een forse luchtstroom kunt laten zweven? Ja, gaat hiervoor als volgt te werk. Je sluit de stofzuigerslang aan op de blazende kant van de stofzuiger. Op het slangeinde, dat je zulver recht naar boven richt, leg je een pingpongbal of iets dergelijks. Dan schakel ja de motor van de stofzuiger in en wat zie je? Het balletje wordt iets omhoog geblazen en blijft op een bepaalde afstand boven het uiteinde van de stofzuigersleng zweven.

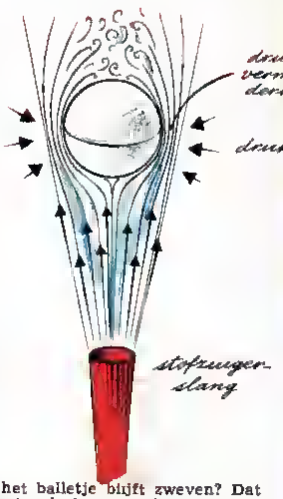

Hoe komt het nu dat het balletje blijft zweven? Dat komt doordat de opwaartse druk op een bepaald punt in de luchtstroom gelijk is aan de neerwaartse druk van het balletje, zodat deze krachten elkaar opheffen en het voorwerp dus blijft zweven. Maar zul je zeggen, waarom rolt het balletje niet van die luchtstroom af? Door de omringende lucht, die in die heel korte tijd niet opzij kan gaan, is de luchtstroom gedwongen door een smallere ruimte vlak langs de bal heen te gaan, want door de bal kan hij vanzelfsprekend niet heen. Op het punt waar hij de grootste middellijn van de bal is gepasseerd, krijgt de luchtstroom ineens weer meer ruimte. De luchtstroom echter, die in de vernauwing smaller is gaan stromen, kan deze ruimte niet onmiddellijk opvullen, zodat er bijna een luchtledig en daardoor een luchtdrukvermindering vlak boven de bal ontstaat. De stilstaande omringende lucht dringt echter op om dit op te vullen. Het is je nu misschien duidelijk, dat de bal aan alle zijden door drukken is opgesloten en gevangen blijft in het midden van de luchtstroom. Je kunt zelfs de slang iets schuin houden of langzaam verplaatsen, zowel opzij als naar boven en beneden.

MET PASSEN EN METEN

wordt de meeste tijd versleten. En soms hebben we weleens wat tijd om te verslijten en daarvoor is dit eenpersoonsspelletje dan een goede oplossing, want de uitkomst moet echt gevonden worden door passen en meten.
Van een stukje stevig karton (houtbord) snijd je vijftien vierkantjes van gelijke grootte. Je kunt ze vanzelfsprekend ook uit triplex zagen. Met kleurpotlood of verf nummer je deze vierkantjes van één tot en met vijftien. Van karton of triplex maak je een speelbord. De maat van dit bord is afhankelijk van de grootte van de vierkantjes, het moet namelijk 2 centimeter langer en breder zijn dan vier vierkantjes bij elkaar (zie tekening).
Deze extra centimeters zijn nodig voor het lijstje van 1 centimeter breed, dat we langs de rand op het speelbord lijmen.
Binnen het lijstje leggen we de vierkantjes in een willekeurige volgorde neer; het rechter benedenvakje blijft open.
De bedoeling is nu door het verschuiven van de vierkantjes, de cijfers op de goede volgorde te krijgen.
Je mag hierbij schuiven in alle richtingen en vanzelfsprekend ook het lege vakje bedekken.
Je zult zien dat de tijd snel verstrijkt, als je hier mee bezig bent.

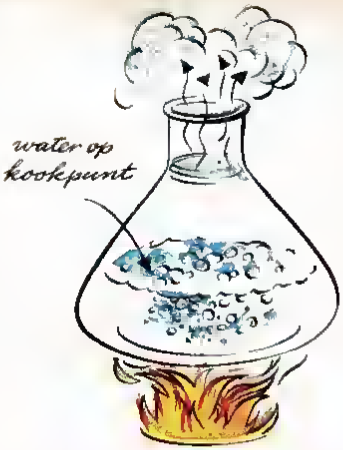

zult dan zien, dat het water weer gaat koken. Dit is dus de tweede manier.
Hoe is dit nu mogelijk? Toen het water aan de kook was op het komfoor, had de waterdamp die daardoor ontstond, de plaats ingenomen van de lucht in het glas. Door deze damp nu plotseling af te koelen, condenseert zij en wordt weer water. Lucht kan er in de ruimte boven het water niet komen, omdat het glas door de rubberstop hermetisch is afgesloten. Er ontstaat dus een luchtledig en daardoor een onderdruk. En het gevolg hiervan is werkelijk verrassend. Water kookt namelijk in een ruimte, waarin geen of praktisch geen druk is, bij een veel lagere temperatuur en het water in het glas is nog heet genoeg om opnieuw te gaan koken. Laat echter het glas niet te lang afkoelen, want dan wordt het drukverschil tussen het inwendige van het glas en de omringende lucht te groot, waardoor het glas met een knal in elkaar zou springen. Dus geen explosie, maar een implosie zou het gevolg zijn. Laat daarom een volwassene als je laboratoriumchef optreden.

TWEEMAAL AAN DE KOOK

Weet je dat je water op twee manieren kunt laten koken? De eerste manier door verhitting van het water, ken je natuurlijk wel. Maar weet je dat het door afkoeling eveneens mogelijk is. We zullen je het meteen laten zien. Voordat we echter aan de gang gaan, nog een waarschuwing, vraag voor elke proef de *toestemming van je ouders*, zodat deze niet door jouw onwetendheid voor pijnlijke verrassingen komen te staan. Voor deze proef vinden wij het zelfs raadzaam dat een van je ouders erbij aanwezig is.
Voor deze proef heb je nodig een hittebestendig laboratoriumglas, dat aan de bovenzijde door een stop kan worden afgesloten. Je vult het glas voor een derde met water. Dit water breng je op een komfoor aan de kook. Kookt het water — de eerste manier van koken — dan neem je het glas van het komfoor (denk om je handen) en sluit het onmiddellijk met de rubberstop. Je draait het glas om en legt op de bodem een stukje ijs. Je

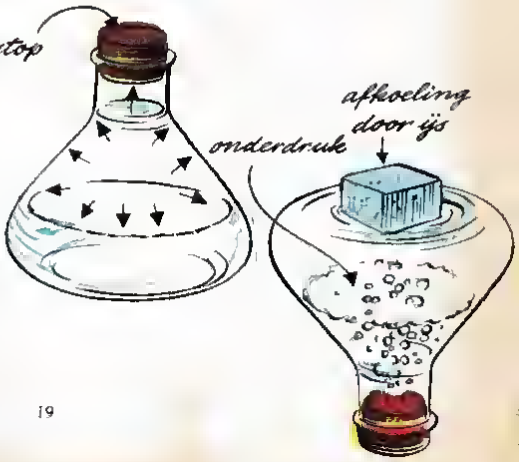

WALT DISNEY

Willie Wortel

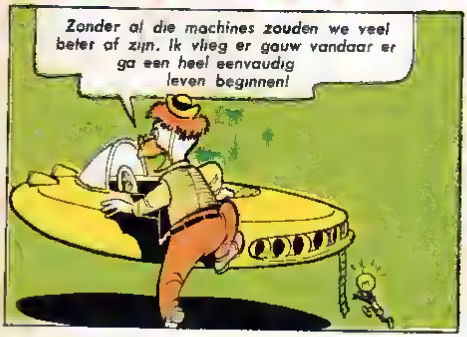

En jij, Lampje, ga uit mijn ogen! Ik wil niets in m'n buurt hebben dat me herinnert aan de jaren die ik tussen machines heb doorgebracht!

Ik heb afgedaan met alles wat met machines te maken heeft... ook met kopjes om uit te drinken!
SLURP!

Help! Ik heb gedronken uit een arsenicum bron! Rattenkruid!

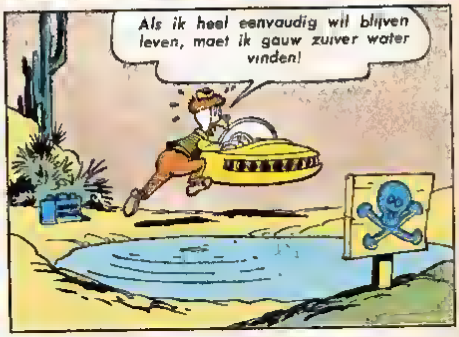
Als ik heel eenvoudig wil blijven leven, moet ik gauw zuiver water vinden!

FLOEP!
Wat heb ik nou aan zo'n machine! Daar één enkel trapje is hij al helemaal van de kaart!

In tijden van nood laten machines je in de steek! Nu heb ik alleen nog benen die me naar water kunnen brengen!

Heel veel uren later...
Vaarwel, wrede wereld! Ik zal niet lang genoeg meer bestaan om van m'n nieuwe leven te genieten!

Lampje heeft in de gaten dat er zo vlug mogelijk iets moet gebeuren!
H₂O! Water moet ik hebben!

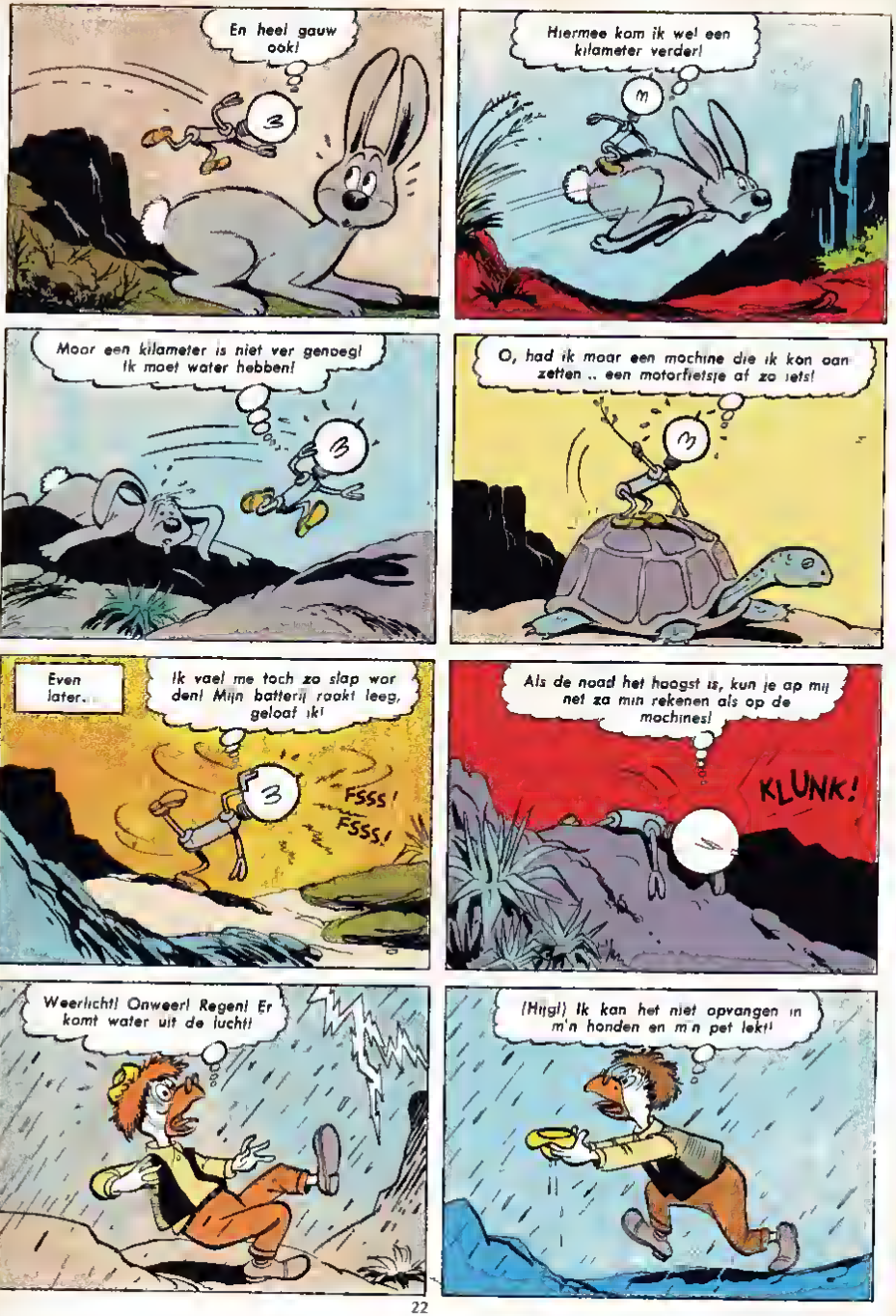
En heel gauw ook!
Hiermee kom ik wel een kilometer verder!
Maar een kilometer is niet ver genoeg! Ik moet water hebben!
O, had ik maar een machine die ik kon aanzetten .. een motorfietsje of zo iets!
Even later..
Ik voel me toch zo slap worden! Mijn batterij raakt leeg, geloof ik!
FSSS!
FSSS!
Als de noad het hoogst is, kun je op mij net zo min rekenen als op de machines!
KLUNK!
Weerlicht! Onweer! Regen! Er komt water uit de lucht!
(Hijgt) Ik kan het niet opvangen in m'n handen en m'n pet lekt!

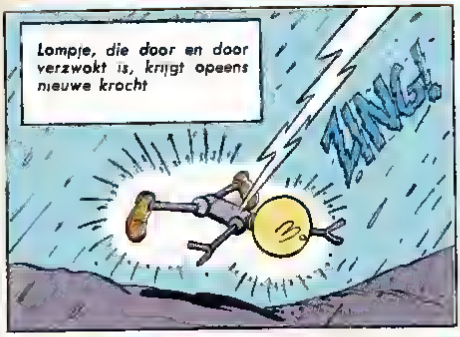
Lompje, die door en door verzwakt is, krijgt opeens nieuwe krocht
ZING!

Daar het weerlicht is mijn batterij weer geladen! Nu kan ik verder gaan!

Heel veel uren later...
Daar staat een hut! Maar het lijkt wel meer op een soort werkplaats!

Nou, ik ben te moe om naar je baas te gaan kijken! Maar ik zal mijn helpers sturen om hem hierheen te brengen!
BAAS HEEFT DORST TIJD NAAR WESTEN

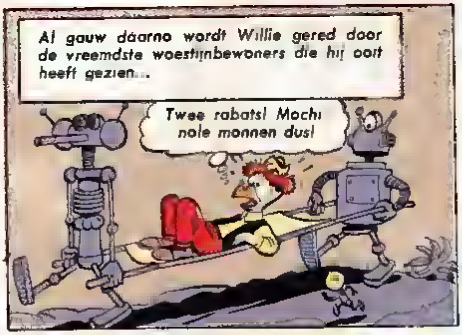
Al gauw daarna wordt Willie gered door de vreemdste woestijnbewoners die hij ooit heeft gezien...
Twee robots! Mochi nole monnen dus!

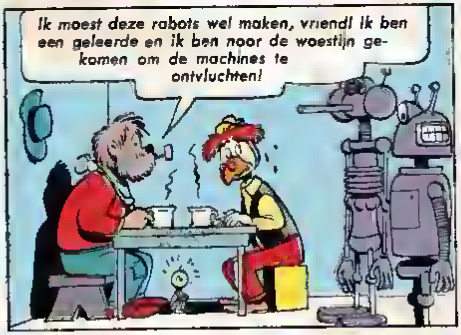
Ik moest deze robots wel maken, vriend! Ik ben een geleerde en ik ben naar de woestijn gekomen om de machines te ontvluchten!

Maar ik heb gemerkt dat je niet zon der machines kunt leven!

Hé! Het lijkt wel of je een beetje in de war bent!
Ben ik ook! Na alles wat er vandaag met me is gebeurd, weet ik niet meer waar ik vandaan kom en waar ik heen ga!

de NA
V

AMLOZE ALLEI

EEN NIEUW SPANNEND VERVOLGVERHAAL OVER DE BELEVENISSEN VAN EEN DAPPER KOLONISTENGEZIN IN HET LAND DER INDIANEN

door TIM MARAN met illustraties van HANS KRESSE

De zaa McKee's

HO!" riep pa McKee, terwijl hij Bessie, het witte paard, bij het hoofdstel pakte en tot stilstaan bracht „Ho! Ik geloof dat we hier maar moesten blijven."

Hij was een boom van een kolonist, met een vuurrode leeuwedos bij wijze van kuif en baard, en eiken ven vuisten. Hij draaide zich om: „En ma, wat zeg jij er wel van?"

Ma zei niets. Zij zat op de bok van de wagen, de handen in de schoot en sprakeloos van verrukking. Geen wonder: de vallei was als een deel van het paradijs. Donkere wouden overdekten de heuvelkammen, de glooiende hellingen waren een laaiend vuur van bloeiende sage, overal boeketten van weelderig groen, als bijeengebonden met de zilveren lintjes van schuimende beekjes. Duizend kleuren en geuren. En dan die rust, an de stilte, verhoogd slechts door het driftig gehamer van een specht in een boom. Het was of aen mens niets meer te wensen had als hij deze vallei hal gezien, en zelf mocht beslissen of hij er zou blijven of niet.

Pa zei, met een trots gehaar om zich heen wijzend: „Dit-hier is precies Schotland!"

„Net als Ierland," zei ma dromerig. Zij was precies zoals een ma behoort te zijn: zij reikte amper tot het tweede knoopje van pa's roodflanellen hemd en was gezellig dik. Daarbij had zij zwart haar, dat in een wrong in haar nek rustte, en ogen zo blauw als het Pee-Koo'-heani-meer. (*Pee-Koo'-heani* betekent in de Cherokee-taal: „het Water waarin de Hemel is gevallen".)

Ma keek achterom en zei: „Hè, waar blijven ze nu? Wat zullen ze een ogen opzetten!" — „Bèèèè!" zei een geit met volle mond.

Er waren twee geiten, Witsik en Witsok geheten. Ze waren met een touw achter aan de wagen gebonden en onmiddellijk aan het grazen geslagen toen de wagen stilstond. Zij hadden de diep verongelijkte snuiten van geiten die heel ver hebben moeten lopen.

Bovendien klonk er van achterop de wagen een verward gekloek, getok en gepiep. Daar hingen enorme tenen korven vol kippen en kiekens. Allemaal van ma. In een aparte mand ging een grote haan almaar in het rond verzitten, alsof hij in zijn boosheid niet helemaal goed wist aan wie hij zijn rug zou toedraaien. Stel ja ook voor, zeg: een opgesloten haan...

Als je bovendien had gezien hoe boordevol de wagen was afgeladen met allerhande spul, zou je moeteen geraden hebben dat hier 'n pioniersfamilie op trek was gegaan. Maar daar komen we straks vanzelf nog op, eerst is het wachten op de rest van de familie.

Deze werd aangekondigd door een dol, uitgelaten hondengeblaf.

„Daar hebben we Bonnie al!" zei ma gerustgesteld.

Het geblaf klonk tweestemmig. Geen wonder, het waren ook twee honden, grote Ierse wolfshonden, met ruige vacht en roofdiergehit. Je zou je een ongeluk schrikken als je opeens tegenover ze stond, maar voor de familie McKee waren het reuze-lohbesen. Ze heetten allebei Bonnie, omdat het toch niet hielp wie je riep, ze kwamen altijd allebei tegelijk.

Nu zaten ze achter 'n konijn aan en ze waren buiten zichzelf van opwinding en

geluk. Wat een land, wat een land! In welke richting je ook snuffelde, altijd rook je iets veelbelovends: konijnen, eekhoorns, marmotjes, hagedissen, vossen, te veel om op te noemen. Hun tong bing er al van uit de muil.

Achter hen verscheen, waardig schommelend, madam McKoe, de bonte melkkoe van ma. Zij was niet vlug van begrip, maar merkte deksels goed dat ze tot de knieën door dik, mollig gras waadde en dat is te veel voor een koe. Haar poten wilden haast niet meer vooruit.

Er werd met takken op haar bibs geslagen en aanmoedigend geschreeuwd. En dat waren de andere McKee's.

Vier waren het er. Dat zullen we eerst nader toelichten.

Toen de eerste, Martin, werd geboren, had pa McKee zijn geweer tien keer in de lucht afgeschoten en hij bruide zo bard, dat ze het in Schotland gehoord moesten hebben: „Een zoon! Een zoon!"

Toen de tweede, Tom, geboren werd, schoot pa zijn geweer vijf keer in de lucht af en hij schreeuwde: „Een zoon!"

Toen Tim werd geboren, schoot pa uit zuinigheid zijn geweer maar één keer in de lucht af. Het geschreeuw liet hij achterwege.

En toen de vierde werd geboren, bleef het geweer in de hoek staan en pa zei: „Alweer een zoon". De pasgeborene zei: „Blubblub". Hij werd Bubbel genoemd.

Nou, dat waren ze dan. Vier zoons. Die bedden om beurten iets van pa en ma. Martin had de vuurrode kuif van pa en de blauwe ogen van ma, Tom het zwarte haar van ma en de grijze ogen van pa, Tim was weer rood en blauw, Bubbel zwart en grijs. Hij zag trouwens altijd zwart, van modder en andere vieziigheid, hij had zo zijn eigen manier om door het leven te gaan.

Niet dat pa niet onnoemelijk trots was op zijn vier knullen, maar tja... een dochtertje erbij, dat zou toch heel, heel fijn zijn geweest. Een meidje — pa wist niet hoe hij het moest zeggen, maar als-ie er maar aan dacht, maakte hij, tot grote afschuw van zijn zoons, merkwaardige kloekhen-geluidjes.

„Wat heb je nou aan een meisje?" zeiden ze verecbtelijk.

Ze wisten alles van meisjes af. Ze waren geboren en getogen in een dorp waar natuurlijk ook meisjes waren.

Dat dorp waar ze gewoond hadden, lag in het noordwesten van Tennessee, op de grens van de jeebtvelden van de Cherokees en de Creeks. De ouders van pa en ma hadden tot de eerste groep kolonisten behoord die in dit gebied doordrongen, op zoek naar ruimte voor bun kolossale dadendrang. Zij badden verschrikkelijk moeilijke tijden doorgemaakt en hard moeten vechten voor bun leven en voor een bestaan. Ze woonden in blokhutten achter een palissade van aangepunte boomstammen. Een mens was in die dagen zijn leven niet zeker. Meermalen hadden ze zich op leven en dood moeten verdedigen tegen aanvallen van vijandige Indianen, er waren houthakkers en jagers die nimmer weerom kwamen uit bet woud. Met de blote handen moesten ze bosterrein openhakken en Fooien om aan plantgronden te komen. Wilde dieren drongen tot de aanplant door en ook in de veestallen. Misoogsten, ten gevolge van langdurige droogte of een plotselinge hagelstorm, ofwel door een woelmuizenplaag of een overstroming van de rivier, brachten de nederzetting meermalen op de rand van de afgrond. Doch moedig zetten de pioniers door.

Vele jaren verstrekan. De Indianen begonnen te wennen aan de aanwezigheid der blanken. Zij kwamen zelfs naar ze toe om ruilhandel te bedrijven. Het werd rustiger en veiliger in het land. Kinderen groeiden op, trouwden en kregen zelf kinderen. Er werden vele nieuwe huizen gebouwd. De nederzetting veranderde in een echt dorp, met een hoofdstraat en uitgestrekte landerijen rondom, waar de wind door de gouden aren golfde. Kinderen rolden onbezorgd in bet warme zand bij de beek en hun geschater deed zelfs de eeuwenoude bomen glimlachen.

Toen bat daar zo goed was geworden, en de roep der vruchtbare gronden naar de bultenwereld doordrong, verschenen er al meer kolonistenfamilies. In lange rijen van krakende buikarren, onder een stofbank en bet geloei van veekudden, sloten zij zich bij de pioniere aan. En bet dorpje veranderde gewoon in een stadje. Met een kerk, winkels, cafés, een zaagmolen en een korenmolen aan de waterkant.

Nu kon dat allemaal wel heel aardig en gezellig zijn, maar pa McKee werd er onrustig en bumeurig van. „We staan gewoon op elkaars tenen," beklaagde hij zich bij ma. „Ik kan de deur niet uit of het is dag buurman, dag buurvrouw, je krijgt er een stijve nek van."

Natuurlijk had ma het al lang door. Pa had ruimte nodig, hij had het echte pionniersbloed in de aderen. En zij kon er niet tegen dat bij zo ongelukkig keek. Trouwens, de jongens waren nu el groot genoeg om het echte, avontuurlijke pionniersbestaan in de wildernis aan te durven. Martin was nu veertien en 'n echte „tweede man" van de familie, hij hielp pa met alles en dacht twee keer over de dingen na alvorens te doen, aan hem hadden ze een reuze steun.

Met Tom van twaalf was het iets ingewikkelder gesteld. Hij plofte uit elkaar van goede wil, maar op de een of andere manier liep alles watte deed, verkeerd af.

Tim van tien was de zwerfvogel en jager van de familie. Ma kon nóg van schrik verschieten als ze eraan dacht boe bet kind, toen-ie amper zes was, rustig met enorme geweer van pa uit de hoek baalde, op het raamkozijn stutte en de grote beer doodschoot die op bun kippenren afkwam.

Bubbel — nou je, Bubbel was Bubbel. Hij was vier jaar en gék op ma's bessentaart.

Ma waagde bet er dus op. Zij was trouwens zelf een echte pioniersvrouw, zij hield van de geur der pijnbossen en kon haar mouwen opstropen op een manier dat je zou zeggen: „Nou, nou!"

En zo waren ze dit voorjaar weggetrokken. Alles wat ze hoognodig hadden, kon op de wagen die Bessie, bun witte paard, door bergen en dalen zou trekken, zoals bet een braaf McKee-paard paste. Pa voorop, ma op de bok, af en toe gezelschap gehouden door een vermoeide Bubbel, die veel liever met zijn broers meedribbelde, achter in de stoet, omdat ze ook madam McKoe moesten meevoeren. En om de karavaan been bolden onvermoeibaar de twee bonden Bonnie, de beste bewaking en bescberming die de McKees zich konden wensen.

Aldus waren ze voortgetrokken door bet woeste, ongerepte land van bergen en wouden, dalen en meren. Ma snoof haar pijngeuren met welbehagen op, pa leefde op en zong de mooiste Schotse balladen terwijl hij met ferme tred voortschreed naast de dappere Bessie. Een kleine pioniersfamilie, die een ongewisse toekomst vol moeilijkheden en gevaren verkoos boven een veilig, rustig bestaan. Zij trokken voort onder de brandende zon en sliepen des nachts onder de sterren.

Dagen — een week — anderhalve week lang.

En toen, op zekere dag, zei pa McKee: „Ho!" en hij pakte Bessie bij bet boofdstel en bracht haar tot stilstaan, terwijl hij met ronde ogen van verrukking om zich heen keek. In volle pracht en weelde vouwde zich de Naamloze Vallei aan zijn voeten open.

Witsik en Witsok, de geiten, duwden hun snoet diep in het kniehoge, geurige gras en de kippen tokkelden in kippekoor: „Kijk, dit is nog eens een land waar we eieren willen leggen!" De Bonnies zaten een konijn achterna en madam McKoe verzette elke eeuwigheid één poot omdat ze nog nooit in haar leven zoveel gras en klaver bijeen had gezien.

En toen verscbenen ook nog de vier McKee-jongens.

Op dat moment hield Hannibal, de haan, op met zich in het rond te draaien. Hij zag namelijk een vette worm. Nog nooit in z'n leven had-ie zo'n worm gezien. Hij schudde zich uit, klepperde met de vleugels — wat een beetje ongelukkig ging vanwege de nauwe kool — en riep uit volle borst: „Kukelekúúúú!!!"

Als een klaroenstoot weergalmde Hannibals gekraai door de weidse stilte van de Naamloze Vallei: „Hier zijn we, kukelekú — de McKees!" Jawel, daar waren ze: diep doorgedrongen in een onbekend Indiaans land. Geen dak boven het hoofd. Geen akker noch stal. Niets. Helemaal op zichzelf aangewezen. Ondanks haar moed en ondanks dat zij altijd de eerste was om alle zorgen weg te leeben, keek ma 'n beetje onzeker om zich heen. Wat zou hen hier wachten?

ditjes en datjes van Donald Duck

ALS we de landkaart van Australië voor ons nemen dan zien we in dit werelddeel maar twee zeer grote steden Melbourne en Sydney En dan vraag je je af welke van deze twee de hoofdstad is van Australië Het antwoord is geen van tweeën Deze eer komt toe aan een veel kleinere stad namelijk Canberra Dat heeft men

gedaan om aan het geruzie tussen Sydney en Melbourne, die allebei hoofdstad wilden worden, een einde te maken Men besloot toen een geheel nieuwe stad als hoofdstad te bouwen en dat is Canberra geworden De Amerikaanse architect Walter Burley Griffin, links op deze Australische postzegel afgebeeld, maakte het ontwerp voor de stad Rechts op de zegel staat het wapen van Canberra Deze zegel werd uitgegeven in maart 1963 ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van de hoofdstad van Australië

VERKEER REGELEN

ENKELE maanden geleden heeft men in de hoofdstad van België een interessante verkeersproef gehouden Uit zestien grote steden in Europa had men namelijk een verkeersagent uitgenodigd naar Brussel te komen Dat was gedeeltelijk een uitje, maar 's ochtends en 's middags moesten deze buitenlandse agenten gedurende ruim een uur het verkeer regelen op een der drukste punten van de stad En iedere agent deed dat natuurlijk op zijn eigen manier. Hiervoor was veel belangstelling. Talrijke Brusselaren bleven bijvoorbeeld staan kijken als de Londense bobby, die met zijn indrukwekkende bakkebaarden en zijn grote helm heel erg de aandacht trok, aan 't werk was.

* * * * * *

VERBORGEN BLOEMEN

In elke zin is de naam van een bloem verscholen Welke zijn het?

1. Papa verft de gang
2. Kijk, nu zit er ook verf aan je regenjas.
3. Tot troost kan ik je zeggen dat die vlek er wel weer uitgaat

HONDEN-DINER

In Breda houdt men zoveel van honden, dat besloten werd deze dieren voor een officieel diner uit te nodigen. Er werd een groot aantal uitnodigingen verstuurd en op de dag van het feestmaal waren om klokke twaalf meer dan honderd honden in de zaal aanwezig. De tafels waren gedekt, de bordjes stonden klaar, de honden namen netjes plaats.
Het menu bestond uit hondebrood, vlees en een paar botten om op te knauwen.
Enkele „hebbers" sprongen echter met hun vier poten op de tafel en toen brak al spoedig een geweldig spektakel los. Verscheidene honden rolden met hun bordje en al over de grond en er ontstonden grote vechtpartijen.
Sindsdiens houdt men in Breda dan ook maar geen hondendiner meer.

TE GROOT GEZIN?

MIJNHEER Thornton in Coventry, Engeland, begrijpt er niets van. Zijn buren hebben geklaagd dat er zo'n intens vieze lucht uit zijn huis komt Maar mijnheer Thornton begrijpt niet hoe dat kan, want hij leeft in dat huis toch alleen maar met zijn vrouw en . 26 duiven, 20 kippen en een haan, 16 katten, 12 honden, een kraai, drie parkieten, een papegaai en twee konijnen.
„En de dieren zijn heel lief voor elkaar," zegt dierenliefhebber Thornton, „waarom gaan de mensen het nu weer bederven?"

Opl. verborgen bloemen: papaver, anjer roos

TOM POES en de WAGGELGEDACHTEN

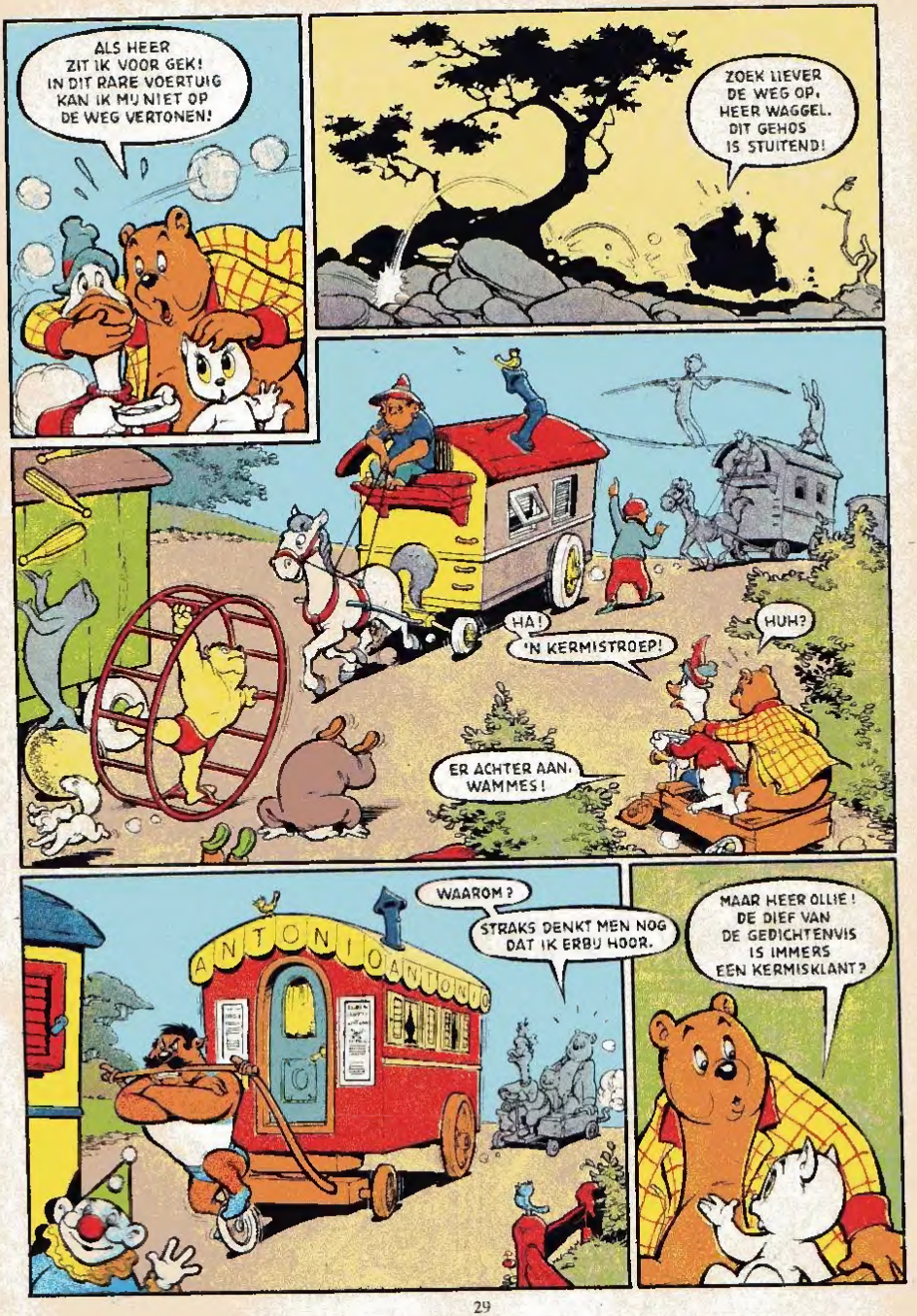
ALS HEER ZIT IK VOOR GEK! IN DIT RARE VOERTUIG KAN IK MIJ NIET OP DE WEG VERTONEN!
ZOEK LIEVER DE WEG OP, HEER WAGGEL. DIT GEHOS IS STUITEND!
HA! 'N KERMISTROEP!
HUH?
ER ACHTER AAN, WAMMES!
WAAROM?
STRAKS DENKT MEN NOG DAT IK ERBIJ HOOR.
ANTONIO
MAAR HEER OLLIE! DE DIEF VAN DE GEDICHTENVIS IS IMMERS EEN KERMISKLANT?

ER WORDT WEL VEEL VAN ME GEVERGD, JONGE VRIEND.
IK, EEN BOMMEL EN EEN HEER, MEETREKKEND MET RUW KERMIS-VOLK.. DAT STUIT ME TEGEN DE BORST EN..
OEF!
BONK
KUNNEN JULLIE NIET UITKIJKEN, HUH?
U STOPTE ZO PLOTSELING
IK STOP ZOALS IK WIL! IK STOP WAAR IK WIL, EN HIER WIL IK STOPPEN!
ZEG ER 'S WAT VAN ALS JE DURFT!
EN HOEPEL NOU OP: IK GA ETEN...
..EN JULLIE KOPPEN BEDERVEN M'N EETLUST.
DAT LAAT EEN HEER ZICH NIET ONGESTRAFT ZEGGEN!
WEGWEZEN!

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct. per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86451. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan uit te staan. © 1964 Walt Disney Productions.

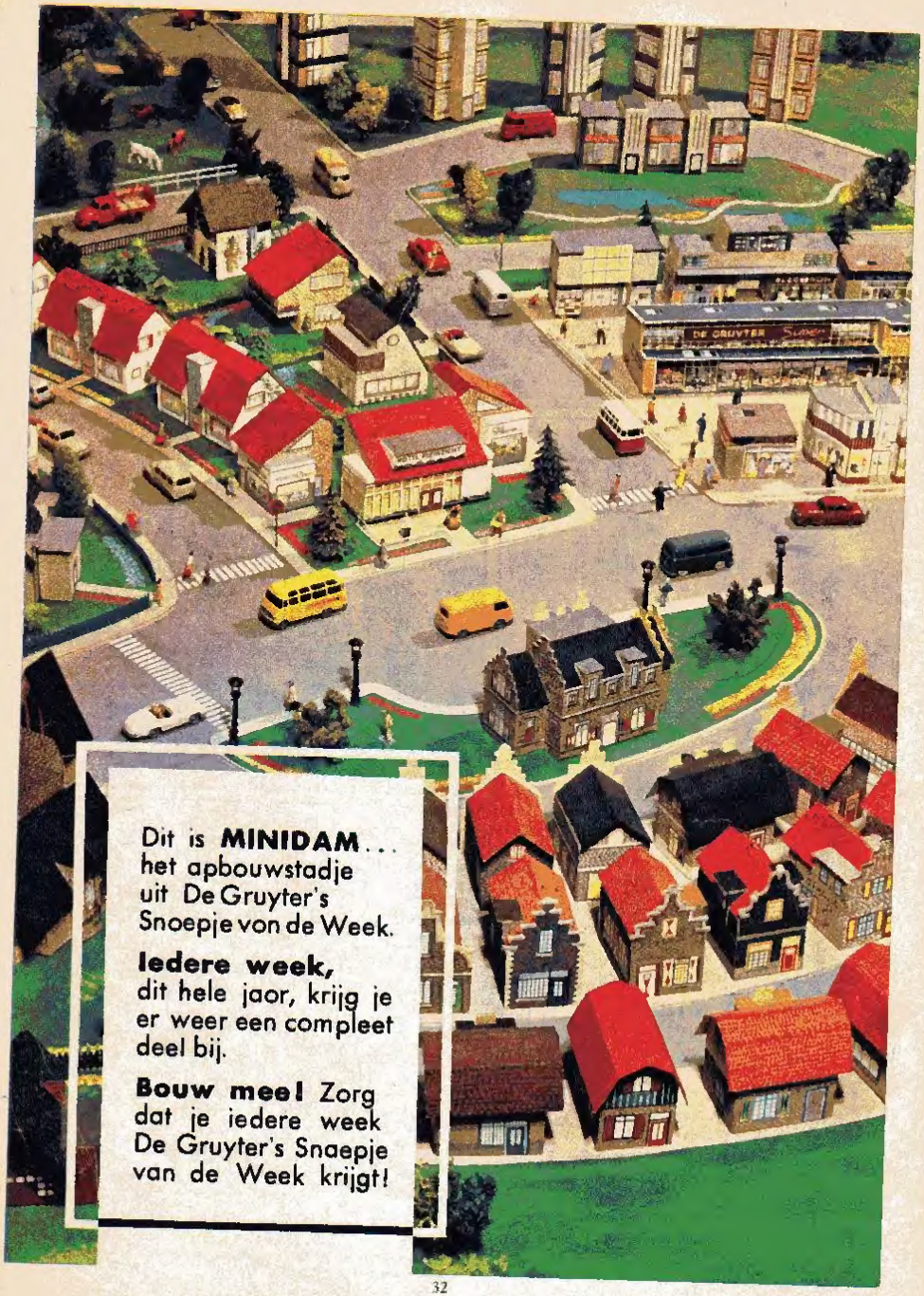
DE GRUYTER
Dit is **MINIDAM**... het opbouwstadje uit De Gruyter's Snoepje von de Week.
Iedere week, dit hele jaor, krijg je er weer een compleet deel bij.
Bouw mee! Zorg dat je iedere week De Gruyter's Snaepje van de Week krijgt!